

disse Bevillinger ikke negtes, at ingen Minister vil paatage sig dette Ansvar, og at altsaa Renten i Virkeligheden er fri indtil 6 pCt. Naar man nu har sat 10 Aars Frist ind i Loven, giver man derved den Tro, — den være nu begrundet eller ikke, — som nu engang er tilstede, Tid og Leilighed til at svinde bort, og jeg er overbevist om, at naar denne 10 Aars Frist er vedtagen, vil denne Anskuelse, som saaledes er i Publikum, svinde som Dug for Solen overfor de 10 Aars Veir og Vind, som vi ville se fare hen inden 11te December 1880. Det er jo en Mærkelighed, at man ved andre Friheder, som have været meget paaanbende, ikke har været saa hange for at indføre dem strax; jeg vil minde ærede Medlemmer om Høkerloven, Næringsloven og Mølleloven. Ved Næringsloven navnlig gif man hen og indførte strax en meget betydelig Frihed, som ganske vist var til hele Landets Fordel, men dog medførte mange enkelte Familiers Ruin. Dette tog man ikke i Betragtning dengang, men nu! Hvad ligger egentlig paa Bunden af denne Angst for Rentens Frigivelse. Denne Angst næres kun af de faste Landeiendomsbesiddere, thi Besiddere af faste Eiendomme udenfor Landet have allerede opgivet at saa Renten lavere end lidt over 4 pCt. Det er altsaa Landeiendomsbesidderne, som det udelukkende dreier sig om; men jeg tror ikke, at det vilde være heldigt, om det kunde siges, at man netop ved en Sag, der hovedsagelig angik Landeiendomsbesidderne, var vegen tilbage fra Frihedens Konsekvenser, medens man i andre Sager ikke var vegen tilbage for at føre Nutidens Frihedsideer ud i Livet, hvor der ikke kunde paavises nogen Fare herfor. Her er slet ikke Tale om at give Renten fri; det gjælder kun om at have en Variere, som ikke længer kan standse Noget. Fra den Dag af, da Loven af 6te April 1855 blev gennemført, kan der ikke paavises et eneste Tilfælde, hvor en Minister har negtet Bevillinger indtil 6 pCt. (S. N. Hansen: Det er hans Feil.) Det ærede Medlem vilde heller ikke negte det, hvis han var Minister. Det er for at imødekomme anderledes Tænkende, og fordi vi tro, at det er til Sa-

gens eget Bedste, at vi netop have sat en Frist af 10 Aar. Dersom der, hvad der ikke er usandsynligt, i en meget nær Fremtid maagte paa Grund af den nylig endte store Krig opstaa en Handelskrise med den deraf flydende Bevægelighed i alle Pengeforhold, vil man meget let udsættes for, at en Lov, som strax giver Renten fri, gaar igjennem begge Thing, og dette vilde jeg beklage, thi — Grunden være nu berettiget eller ikke — en pludselig Frigivelse af Renten kan ikke Andet end skade. En anden Side af Sagen er den, at dette Bevillingssystem er en Beskatning, og det en Beskatning i den alleruheldigste Retning, som tænkes kan. Nu sige ærede Medlemmer vel, at det er for at holde Renten nede, men det er jo netop de Menneffer, som skulle give den høiere Rente, som ogsaa maa betale det yderligere Tillæg. Det er akkurat, som om man, naar man ikke kunde lægge Skat paa andre Gjenstande, vilde sige: lader os saa gaa til Hartkornet igjen, thi det er let at finde og der have vi været saa tidt, men dette vil det ærede Thing dog ikke være med til, og med Rette. Men naar man nu, fordi man ikke kan komme over denne Vanstuelighed, lægger Byrden paa dem, som allerede, hvad der erkendes fra alle Sider, ere bebyrdede, saa er dette dog meget uheldigt; thi man kan komme med saamange Forslag, som man vil, at vælte Byrden over paa Kreditorerne, er og bliver en Umulighed (Udfrydelse). Sa, røre op deri kan man, men der har jo været rørt op deri flere Gange i Thinget, men forgjæves. Man har villet nedsætte disse Betalinger, som ganske vist ere ublu, men det kan lidt hjælpe, at Folkethinget vedtager, og Landstinget slutter sig til en Bestemmelse om Nedsættelse af Departementsportlerne, naar Ministeren ikke vil tage Forslaget tilfølg og uddele disse Bevillinger tildels gratis eller paa billigere Betingelser. Dette har altsaa vist sig forgjæves; to Ministre have handlet saaledes, og sandsynligvis ville andre Ministre gjøre ligesaa. Ærede Medlemmer sige endvidere, at Folk ikke ville tænke paa at tage høiere Rente, førend de se en saadan almindelig Lov; men jeg vil dog bede, at man vil fæste Blikket paa Virkeligheden, og at man vil se